

for barnet så livsvigtigt spørgsmål som adoption ligesom ved indgåelse af en kontrakt er basis for forhandling mellem adoptanterne og de virkelige forældre, eventuelt med barnet selv, om de nærmere vilkår med hensyn til arveret og underholdsbidrag.

Det er efter ministeriets opfattelse ikke sandsynliggjort, at der foreligger et så stærkt behov for to adoptionsformer, at det kan begrunde en tilsidesættelse af disse hensyn. Efter kommissionens mening måtte det ventes, at der særlig ved adoption af ægtebørn skulle vise sig trang til en adoption uden arveretlig ligestilling, men det kan heroverfor anføres, at der i Norge i årene 1950—1952 kun blev udfærdiget 8—9 bevillinger om året til adoption af ægtebørn, hvor der ikke var taget forbehold om anvendelse af de udvidede arveretlige virkninger. I tilfælde, hvor der måtte være ønske om at bibeholde arveretten efter den virkelige slægt, vil dette desuden stort set kunne opnås ved oprettelse af testamente i forbindelse med indgivelse af andragende om adoption. I tilfælde, hvor der er trang til en ordening, hvorefter forældrene bidrager til adoptivbarnets underhold, vil dette kunne opnås ved, at der ved adoptionen betales et vederlag eventuelt i form af et gældsbevis, der sikres anvendt til bedste for barnet i overensstemmelse med forslagets § 9. Skulle der endelig forekomme tilfælde, hvor en person ønsker at knytte et barn til sig, men ikke ønsker at give det samme arveretlige stilling som sit eget barn, vil han kunne opnå bevilling for barnet til at føre hans navn og overøvrighedens godkendelse af, at forældremyndigheden overføres til ham.

I overensstemmelse med kommissionens indstilling er der herefter i forslagets § 12 optaget en bestemmelse om, at adoptanterne ikke har krav på bidrag fra de virkelige forældre til barnets forsørgelse, og i § 13 en bestemmelse om, at adoptivbarnet og dets livsarvinger arver og arves af adoptanten og hans slægt, som om det var adoptantens eget barn, og om bortfald af den arveretlige forbindelse mellem barnet og dets virkelige slægt, medens kommissionens forslag til § 12, stk. 2, og § 14 indeholdende hjemmel for afgivelser med hensyn til retten til underholdsbidrag og arveret er udeladt.

Tilsvarende forslag er fremsat eller vil blive fremsat i Finland, Norge og Sverige.

Med hensyn til de øvrige bestemmelser i dette afsnit bemærkes: § 10 om adoptivbarnets navn er uændret i forhold til gældende ret. § 11, indeholder en redaktionel ændring i overensstemmelse med kommissionens forslag. Nærmere bestemmelser om forældremyndighed over adoptivbørn og værgemål for disse findes i myndighedslovens §§ 29 og 8.

Bestemmelsen i den nugældende lovs § 11, stk. 2, om adgang til at træffe særlig bestemmelse om adoptivbarnets religiøse opdragelse udelades som værende uden praktisk betydning. I overensstemmelse med kommissionens indstilling udelades desuden som overflødig reglen i den nugældende lovs § 11, stk. 3, vedrørende bortfald af de virkelige forældres forældremyndighed og værgemål.

Som § 14 er optaget en bestemmelse svarende til bestemmelsen i den nugældende lovs § 13, stk. 3, hvorefter adoption ikke giver successionsret til len, stamhuse eller andre fideikommiss, medmindre dette særlig er hjemlet.

Successionsretten er efter gennemførelsen af lov nr. 563 af 4. oktober 1919 om lens, stamhuses og fideikommissgodsets samt de derhen hørende fideikommisskapitalers overgang til fri ejendom indenfor lovens område kun af betydning for retten til den i lovens § 4 omhandlede erstatning til den successionsberettigede slægt. Efter gennemførelsen af lov nr. 139 af 1. maj 1954 om familiefideikommissers overgang til fri ejendom er successionsretten til pengefideikommiss kun af betydning med hensyn til den i lovens § 6, jfr. § 7, omhandlede udlevering af fideikommisskapitalen til fri rådighed.

I § 15, der indeholder en generel bestemmelse om adoptionens familieretlige virkninger, er der alene foretaget redaktionelle ændringer. I overensstemmelse med kommissionens forslag udgår den gældende lovs generelle bestemmelse i § 16 om forholdet mellem adoptivbarnet og dets slægt og § 17 om forholdet mellem adoptivbarnet og adoptantens slægt.

Ad kapitel 3. Ophævelse (§§ 16—23).

Den nugældende adoptionslov indeholder i § 18 hjemmel for, at et adoptivforhold kan ophæves af justitsministeriet, når adoptanten og adoptivbarnet er enige derom, og adoptivbarnet er over 21 år. Efter § 19 kan et adoptivforhold ophæves ved dom, når det skønnes at være af væsentlig betydning for adoptivbarnet, og efter § 20, når adoptivbarnet har forset sig groft mod adoptanten eller hans nærmeste eller fører et lastefuldt eller forbryderisk liv. I alle tilfælde af ophævelse bortfalder adoptionens retsvirkninger, og retsforholdet mellem adoptivbarnet og dets virkelige slægt genopstår.

Kommissionen foreslår adgangen til ophævelse efter overenskomst mellem parterne bibeholdt og som en ny regel indført adgang for ministeriet til efter adoptivforældrenes død på begæring af barnets forældre at ophæve adoptivforholdet. End-